

Sygn. akt II UZ 60/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku T. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 stycznia 2015 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 maja 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 14 maja 2014 r. odrzucił apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 grudnia 2012 r. W uzasadnieniu wskazał, że zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy dokonał zmiany decyzji organu rentowego z dnia 25 czerwca 2009 r. poprzez ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury na poziomie 104,56%. Sąd zaakceptował wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyliczony przez biegłą sądową. Wnioskodawca zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości, żądając jego zmiany poprzez podwyższenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru jego emerytury do wysokości realnej, wynikającej z przeprowadzonych dowodów, wyższej niż ustalony przez Sąd wskaźnik 104,56%. Sąd Apelacyjny stwierdził, że z konstrukcji

zaskarżonego wyroku wynikało, że odwołanie od decyzji organu rentowego zostało uwzględnione w całości. W konsekwencji, iż w zaskarżonym wyroku brak było rozstrzygnięcia o oddaleniu odwołania w jakiegokolwiek części. Zaznaczył jednocześnie, że wnioskodawca nie złożył wniosku o uzupełnienie tego wyroku. W takiej sytuacji, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie było możliwości zaskarżenia przez wnioskodawcę rozstrzygnięcia Sądu I instancji odnośnie żądania podwyższenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru jego emerytury stosowanie do wniosku apelacji. Tym samym, na podstawie art. 373 w zw. z art. 370 k.p.c. odrzucił apelację w całości jako wniesioną od nieistniejącego orzeczenia.

Zażalenie na niniejsze postanowienie złożył wnioskodawca zaskarżając je w całości. Zarzucono naruszenie art. 370 k.p.c. poprzez uznanie, że apelacja była niedopuszczalna, ponieważ Sąd I instancji w całości miał uwzględnić odwołanie skarżącego od decyzji organu rentowego, a w takiej sytuacji brak było substratu zaskarżenia. Zdaniem skarżącego prawidłowa ocena sprawy i wniesionej apelacji prowadzi do wniosku, iż Sąd I instancji nie uwzględnił w całości odwołania wnioskodawcy od decyzji organu rentowego skoro ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury na poziomie 104,56%, gdy skarżący domagał się aby ten wskaźnik został ustalony na poziomie co najmniej 120%, przy uwzględnieniu pominiętych przez biegłą dowodów z zeznań świadków, przesłuchania stron i opinii innego biegłego. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu celem rozpoznania apelacji oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Na wstępie należy wskazać, że w zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 14 maja 2014 r. pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie tylko art. 370 k.p.c., co już nie pozwala na uwzględnienie podniesionego zarzutu.

Niezależnie od powyższego, należy zauważyć, że w wyroku z dnia 20 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję podwyższając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego w stosunku do wskaźnika

ustalonego przez organ rentowy. W sentencji tego wyroku brak było rozstrzygnięcia w przedmiocie oddalenia odwołania w pozostałej części.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, w sytuacji gdy strona wniosła środek odwoławczy dotyczący przedmiotu nieobjętego rozstrzygnięciem w sentencji orzeczenia, to środek ten podlega odrzuceniu jako niedopuszczalny z powodu braku substratu zaskarżenia (por. postanowienia SN z dnia: 25 lutego 1997 r., II CKN 15/97, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 89; 11 września 2002 r., V CKN 1165/00, LEX nr 57221; 19 lipca 2006 r., I CZ 35/06, LEX nr 584195; 10 listopada 2009 r., II PZ 19/09, LEX nr 574537; 4 lutego 2011 r., I UZ 174/10, LEX nr 1391158, 21 września 2011 r., II PK 34/11, LEX nr 1103014).

Odnosząc to stanowisko do niniejszej sprawy Sąd Najwyższy uznał, że brak w sentencji zaskarżonego apelacją wyroku rozstrzygnięcia co do oddalenia odwołania od decyzji organu rentowego w części dotyczącej ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury przewyższającego 104,56%, na poziomie co najmniej 120%, co czyni wyrok w tym zakresie nieistniejącym i uniemożliwia skutecznego jego zaskarżenie w tej części. Wnioskodawca powinien zatem wnieść o uzupełnienie wyroku Sądu Okręgowego w części dotyczącej oddalenia odwołania od decyzji organu rentowego, czego nie zrobił.

W związku z powyższym zaskarżone postanowienie należało uznać za prawidłowe, a zażalenie na to postanowienie, jako bezpodstawne oddalić.